

[Leonhard Hansen.]

kan klare sig selv i 6 dage, hvad han jo ikke kan, i alt fald ikke indenfor fag, hvor det er mere almindeligt, at medlemmerne har arbejdsløshedsperioder, der er kortvarige, men dog ikke over 5 uger, således at der ved nye ledighedsperioders begyndelse skal gås karenstid. Det er forståeligt, hvis en arbejder i visse tilfælde vil være interesseret i at få sit arbejde afbrudt forinden 5 ugers periodens udløb for ikke at risikere at skulle gå ny karenstid, når arbejdet slutter.

Jeg finder forslaget om, at arbejdsdirektøren efter forhandling med arbejdsnævnet skal kunne bestemme, at karenstiden helt eller delvis bortfalder, hvor forholdene i faget bevirker hyppige kortvarige arbejdsperioder, overordentlig tolerant.

Hvad angår den daglige understøttelses størrelse i forhold til den gennemsnitlige arbejdsfortjeneste pr. dag, finder jeg det rigtigt, at to trediedelsbestemmelsen for forsørgere uden børn og for ikke-forsørgere bortfalder, således at brøken $\frac{4}{5}$ kommer til at gælde for disse ligesom for forsørgere med børn; det sker navnlig under henvisning til, at adgangen til huslejhjælp for forsørgere uden børn og ikke-forsørgere ifølge den nu gældende bestemmelse i visse tilfælde kunne blive illusorisk.

Forhøjelsen af aldersgrænsen for ydelsen af børnetillæg skulle vel ikke volde større vanskeligheder, da bestemmelsen svarer til en bestemmelse i folkeforsikringsloven, og der er ikke nogen rimelig begrundelse for at opretholde forskellige regler i de to love.

Jeg har kort omtalt de ændringer, der er foreslået; jeg nøjes med at gøre det kort, fordi lovforslaget tidligere har været behandlet ret indgående her, hvorfor lang diskussion vel skulle være forholdsvis overflødig. Jeg går iøvrigt ud fra, at lovforslaget vil blive henvist til behandling i et udvalg.

I forbindelse hermed skal jeg omtale det lovforslag om ændring i loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring, der er fremsat af repræsentanter for partiet venstre. I sin fremsættelsestale henviser ordføreren for forslagsstillerne (Sønderup) til forhandlingerne om et i sidste samling fremsat ligelydende lovforslag. Det går ud på, at lønarbejdere, der tilhører forskellige fag, skal have ret til at slutte sig sammen i en landskasse, der ligestilles med arbejdsløsheds-kasserne. Af oplysninger, der ved lovforslagets første behandling blev givet af daværende arbejdsminister Marius Sørensen, fremgik det, at man i en kommission til forberedelse af arbejdsløshedsloven af 1907 selv fra venstres repræsentanters side havde givet

udtryk for den opfattelse, at grundlaget for, at arbejdsløsheds-kasserne forsikringsmæssigt kunne bære sig, måtte være det, at der af fagets egne medlemmer blev øvet pres på sådanne arbejdere, som sandsynligvis ikke ville få brug for forsikringen, således at de af solidaritetsfølelse lod sig optage i kasserne og derigennem var med til at støtte kasserens økonomi.

Det blev endvidere udtalt, at en sådan solidaritet kunne man ikke få frem gennem mindre, stedlige kasser, men kun gennem de store faglige sammenslutninger. Man lagde ikke skjul på, hvorfor man bl. a. anså denne form for bedre end formen med de mindre, stedlige kasser, nemlig at et udstrakt anvisningsvæsen var nødvendigt, og at man formentlig bedst kunne opnå det gennem organisationer, som omfattede hele landet, og som kendte forholdene og arbejdsmulighederne indenfor faget.

På dette grundlag har arbejdsløshedsforsikringen udviklet sig fra 1907, og kun i tidsrummet 1927—37 har der fundet afvigelser sted derved, at der er blevet givet adgang til statsanerkendelse for landsomfattende, ikke fagligt begrænsede kasser.

Mit parti ønsker, at det grundprincip, hvorpå loven oprindeligt blev bygget, fremdeles skal være det rådende. Med de her i landet værende arbejdsløsheds-kasser, omfattende ca. 600 000 medlemmer og så godt som alle fag, vil alle lønarbejdere kunne optages i en eller anden kasse, og der kan oprettes nye kasser, dersom der er behov derfor. Det er derfor min opfattelse, at landsomfattende, ikke fagligt begrænsede kasser er ganske overflødige. Hvorfor der skulle gælde særbestemmelser for en enkelt gruppe, forstår jeg for mit vedkommende ikke, for når 99 pct. af arbejderne bøjer sig ind under solidaritetens lov, må den ene procent vel også kunne gøre det, eller også må den efter min formening vedblive at stå udenfor, men uden præmie herfor fra staten. Hvis man fraviger fagprincippet, risikerer man, at flere landskasser opstår, ind bærende muligheder for en svækkelse af økonomien derved, at ikke-ledighedsberørte springer fra. Det, der var god latin for over 40 år siden, er det efter min formening stadig. Kasserne må være fagkasser, fordi de består og holdes oppe i kraft af arbejderens solidaritetsfølelse, som er grundlaget for arbejdsløshedsforsikringen. Mit parti kan ikke tiltræde det af venstre fremsatte lovforslag.

Jeg vil gerne sige et par ord om lovforslaget om ændring i loven om kommunale beskæftigelsesudvalg. Vedrørende loven om arbejdsløshedsforsikring har man sagt, at